

Глорі Бруссар набридло чекати. Вона здогадалася, що цей бариста новенький, адже була постійною відвідувачкою «CC's Coffee House». Щоразу, коли замовляли напій, він кивав і гортав товстий довідник, розриваючись між ним та еспресо-машиною.

Не допомагало їй те, що він усміхався, наче пришелепуватий, тій білій жінці. Вона була в рожевій майці у рубчик, проте, наскільки зрозуміла Глорі, ліфчик не вдягла. З-під її надзвичайно коротких джинсових шортів виднілись округлі сідниці. Глорі вдосталь набачилася такого в торговому центрі «Акадіана», щоб знати: це не випадковість, а тренд, до того ж ганебний. Жінку обліплювало мокре волосся до пояса, через що вона нагадувала істоту, яка виповзла з болота Атчафалая.

Глорі підійшла до стійки, впритул до жінки без ліфчика.

— Перепрошую, — сказала вона баристі, — ти один працюєш за стійкою? Потрібно більше персоналу, щоб обслуговувати натовп, який повертається з церкви.

— Не знаю. Я тут новенький.

— Ясно, — Глорі витерла піт із чола. Марний жест у Луїзіані в цю пору року.

— Я повернуся до вас, щойно зможу, — сказав чоловік, перекинувши літровий пакет молока на підлогу.

Глорі скося зиркнула на нього, але, позаяк неділя, вирішила скористатися внутрішніми запасами милосердя й прикусила губу. Жінка з оголеними сідницями обернулася. Оглянула червону сукню, червоні туфлі та капелюшок Глорі — червоний, з вишуканим страусовим пером у тон, — затулила рот рукою і захихотіла. Того ранку Глорі відвідала сніданок Товариства Червоного капелюха Акадіани — групи побожних темношкірих католичок. Більшість залишилася, щоб отримати особливе благословення від отця Ромеро після звичної меси. Тепер, коли він став практично знаменитістю, ці жінки пурхали навколо нього, наче зграя безкрилих птахів. Однак Глорі не мала на це часу. У неділю вона заробляла гроші й мусила працювати.

Можливо, глузливий смішок спричинило не червоне вбрання, а саме існування Глорі. Якщо підправити волосся та макіяж, вона досі уявляла себе «Міс Лафаетт», переможницею серед темношкірих учасниць. Але більшості людей впадала в очі лише старість. Меланін — гарний бар'єр для найруйнівніших впливів часу, але навіть темна шкіра зрештою підкорюється. Як і належить зморшкам, вони остаточно закріпилися на обличчі та навколо рота. На додачу після непростого розлучення об'єм стегон виріс через надто велику кількість обідів. Гарячі страви в сімейному ресторані Двайта стали холодною втіхою після приниження.

Бариста, який вивів Глорі із себе, виявився не єдиним нововведенням у «CC's Coffee House» того ранку. Вона помітила безліч змін, що хтозна-як вигулькнули з минулої неділі. Нова форма. Речі на продаж. Заради Бога, що тут коїться? Чому люди не можуть дати спокій чомусь хорошому? Глорі підійшла до стійки одразу за тією жінкою, щоб ближче роздивитися вітрину. Оглянула нові сині чашки з опуклими золотими літерами й похитала головою. Однією рукою розкрила сумочку,

а другою повільно опустила чашку всередину, дозволивши їй упасти на дно поруч із блиском для губ і програшними лотерейними білетами.

Жінка фліртувала з новим баристою і, заливаючись сміхом, закинула голову назад. Її мокре волосся лягнуло Глорі по обличчю та прилипло до лівої щоки, наче поліетиленова плівка.

— Перепрощую! — крикнула Глорі, бридливо зішкрябуючи волосся з лиця.

— Вибачте... я вас не помітила.

З огляду на габарити Глорі, дивно, що стільки людей змовилися її не помічати.

Ной Сінгтон, власник кав'ярні, відчинив двері кухні й увійшов до зали. Глорі знала його ще підлітком з афрокучерями, однак зараз він мав вигляд вишколеного морського піхотинця, яким колись був: стрижка під лінійку, товста шия та вивірені рухи.

— Міс Глорі, прошу, сідайте, мій новий працівник приготує ваше замовлення. Капучино, — він кивнув чоловікові за стійкою.

Ной провів її до звичного місця — простого дерев'яного столу й стільця в дальньому кутку кав'ярні, звідки було добре видно вхідні двері. Людям її професії не подобається, коли до них підкрадаються ззаду.

— Дякую, — промовила Глорі, сівши на сосновий стілець. — Правду кажучи, слід вчити персонал, перш ніж випускати його до людей. А в неділю і поготів.

— Я працюю над цим. На підготовку забракло часу — лише кілька днів тому взяв його на роботу за програмою умовного звільнення.

Глорі витріщила очі.

— Ти й твої злочинці. Клянуся, Ноею Сінгтоне, я ніколи не збагну, як працює твій мозок! Ти один з небагатьох темношкірих

власників бізнесу в усьому Лафаетті, а береш і наймаєш в'язня. Як на мене, це абсурд!

— А вас ніхто й не питає, — озвався він, витираючи стіл вологою ганчіркою.

— Я знаю, ти не байдужий до таких важких випадків, особливо після того, що сталося з твоєю донькою, — зітхнула вона. — Але думай хоч трохи, перш ніж підпускати якогось в'язня до каси. Це як випустити лиса в курник.

— Не мав жодних проблем із ним — до речі, його звати Гас, — відповів Ной. — Окрім того, усі заслуговують на другий шанс. Навіть ви.

— Я? Гадки не маю, про що ти. Я — поважна католичка, яка має добру репутацію в лафаеттській церкві Святої Агнеси, що розташована на розі любові та милосердя. І в самому Ватикані, якщо вже на те пішло.

Ной примружив очі й розсміявся.

— Глорі, я бачив, як ви поцупили чашку, — він перевів подих і вказав на її набиту сумочку. — Єдиний злодій тут — це ви. Але знаєте що? Залиште собі. Бо це і є справжня християнська благодійність. І з-поміж усіх ви засуджуєте цього чоловіка, хоча самі щонеділі приносите сюди брудні справи.

Глорі полізла в сумочку, витягла чашку та жбурнула через стіл.

— Ось, забирай своє бісове барахло! — вона нахилилася до нього. — Ти маєш бути вдячний, що ця кав'ярня — мій офіс. Більшість недільних клієнтів приходять сюди через мене, а не заради твоєї водянистої кави.

Ной перекинув кухонний рушник через плече й похитав головою.

— То тепер ви критикуєте мою каву?

— Не розумію, нащо тобі здалися нові чашки? Старі теж нівроку.

— Міленіали люблять брендинг, — знизав Ной плечима. — Треба залишатися в тренді.

Він розвернувся привітати недільний натовп, що саме ринув усередину, потис руки й буцнув кілька дитячих кулачків, перш ніж зникнути на кухні.

До столика Глорі підійшов високий стрункий чоловік, який, попри вологість пізнього літа, вдягнув темні парадні штани та поло на довгий рукав.

— Ти ж ота Бруссар, так? Букмекерка, яку всі в казино рекомендують?

По обпеченому сонцем обличчю чоловіка розійшлися зморшки. Його волосся було акуратно укладене, як в одного гомосексуала з шоу про перевтілення, яке дивилася Глорі, проте навіть вона розуміла, що це ще ні про що не свідчить.

— Можливо, я знаю того, хто тобі допоможе, однак не певна, як тебе звати, синку. Мушу ретельно перевіряти кожного, з ким маю справу.

— Я Бенуа.

— У Луїзіані близько мільйона Бенуа. Спробуй конкретніше.

— Ой, та годі вже! — розсміявся чоловік. — Не вдавай, наче ти не знаєш моєї сім'ї.

Попри те що Глорі була відлюдницею, навіть вона добре знала, про яку сім'ю йдеться. Лафаетт хизувався медичним центром та стадіоном імені Бенуа, не кажучи вже про будівельно-хімічну компанію. Кожен у місті, хотів він того чи ні, знав родину Бенуа.

— Мене звати Келлер Бенуа, — він сів навпроти та простягнув руку. — Який коефіцієнт¹ на Тулейн?

¹ Букмекерський коефіцієнт визначає розмір грошового виграшу гравця за умови, що ставка зіграє. Американські коефіцієнти мають додатні та від'ємні значення. (Тут і далі прим. пер.)

Ґлорі не надто хотіла тиснути чоловікові руку, однак що їй залишалося? Хоч він і випромінював підозрілі флюїди, її добре виховали.

— Мабуть, я знаю декого, хто зробить для тебе цю ставку, — відповіла Ґлорі голосом, просяклим медом і сарказмом. — Мінус сто двадцять.

Келлер дістав із задньої кишені гаманець і відрахував купюри.

— Ставлю десятку, — на стіл полетіло десять хрустких сто-доларових банкнот.

Ґлорі всміхнулася та роззирнулася навсібіч. Взяла з колін сумочку й поставила її на гроші.

— Хлопче, тут так справи не ведуть, ти мене почув? — досі усміхаючись, промовила жінка. Потім сьорбнула капучино й прошепотіла: — Наступного разу гроші принось у конверті без мого імені. І не заклеюй, щоб я могла перерахувати купюри.

Ґлорі підсунула сумочку й гроші під нею ближче та дозволила їм впасти собі на коліна. Дістала шкіряний блокнот королівського синього кольору й записала ставку.

— Усе гаразд? — поцікавився Келлер. Він озирався на двері й, вочевидь, хотів якнайскоріше вшитися звідси.

— Гаразд, — відповіла Ґлорі та схопила чоловіка за рукав, щойно той підвівся. — І наступного разу я була б вдячна, якби ти трохи побалакав зі мною. Купив каву. Підтримав місцевий малий бізнес. Певна, що твоя мама тебе добре виховала.

Ґлорі відпустила рукав, і Келлер пішов, але наштовхнувся на Бо Лендрі. Попри те що лейтенант був у формі, Бенуа не помітив ані його, ані зіткнення. Він кинувся до свого помпезного спорткара та відігнав двох дітлахів, які робили селфі, спираючись на капот бананово-жовтого кабриолета.

Як і кожен того дня, Лендрі отримав свою каву після того, як Ґас звирився з інструкцією. Сріблясте волосся лейтенанта

було коротко підстрижене, а ніжно-блакитні очі контрастували зі смаглявою шкірою. Подібно до багатьох луїзіанців, він був білим із краплею чогось лихого, що передавалося від покоління до покоління.

Тримаючи в руці прикрашений новим логотипом паперовий стаканчик, він підійшов до столика Ґлорі та присів.

— Що тут сьогодні відбувається? Стільки нових речей... бачу, Ной причепурився, — лейтенант зім'яв целофанову обгортку цукерки праліне. Дрібні крихти підпеченого масла й пеканів посипалися на стіл, щойно Лендрі надкусив ласощі.

— Щось пов'язане з маркетингом, — відповіла Ґлорі, махнувши в бік товарів.

— Дивно, що ми зустрілися. Я днями саме згадував вашу маму.

Мати Ґлорі, Віола Вільямс Бруссар, була видатною жінкою міста Каренкро в Луїзіані. Майже сорок років вона працювала прислугою в кількох родинах і виростила не одне покоління дітей, зокрема й лейтенанта Лендрі. Вона не страждала, коли в старості дістала важкий інсульт. Більше ніж двадцять дітей, яких вона виховала та які на той час уже подорослішали, прийшли на месу до церкви Пресвятих Дарів, щоб ушанувати її пам'ять. Сестра Еміті Гей, до якої жінка ставилася як до власної доньки, під час поминальної служби читала молитву креольською мовою. Навіть сам кардинал Джонсон брав участь у церемонії.

— Таких більше немає, — сказав Лендрі й відсахнувся, торкнувшись губами гарячої кави. Він зменшив гучність поліційної рації, що того ранку галасувала більше, ніж зазвичай, і додав: — Прикро це говорити, але я вважаю матір'ю її, а не рідну маму.

Ґлорі поплескала його по руці.

— Пам'ятаєш, як я гляділа тебе й накрутила тобі бігуді? Ти тоді так верещав.